

har noget med vor Sympati for disse Børn at gøre, og som helst skulde holdes uden for, og det er ikke heldigt ved Lovgivningsforanstaltninger i den Henseende samtidig at ville gaa til paa et væsentligt Omraade at forstyrre det en Gang etablerede Forhold mellem Amtsraad og Sogneraad. Man vil sikkert gaae Sagen ved om muligt at se bort fra denne Bestemmelse i § 2. Jeg ved ikke, i hvilket Omfang de ærede Forslagsstillere lægge Vægt paa Opretholdelsen af denne Bestemmelse. Jeg ved ikke, hvorvidt de frygte for, at Amtsraadene skulde modsætte sig en saadan human Foranstaltning fra et Sogneraads Side. Jeg har nærmest Grund til at tro, at Amtsraadene ville stille sig meget velvillige over for Anmodninger, som stilles til dem fra Sogneraadene i denne Henseende. Og hvis der i det hele taget saaledes ikke burde tillægges denne Bestemmelse saa megen Betydning, vil jeg henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ikke kunne opgive denne Fordring i § 2 for derigennem at jævne Vejen for Lovforslagets første Paragraf.

Paa samme Tid som jeg saaledes er enig i Princippet om, at der skal aabnes Adgang for Kommunerne til at yde Bidrag til trængende Skolebørns Bespisning, uden at saadanne Bidrag kunne regnes som Fattighjælp til Forældrene, ønskede jeg visse Tydeliggørelser i Lovforslagets § 1, og jeg er nødsaget til at stille mig meget reserveret over for Lovforslagets § 2, som jo gaar ud paa, at Flertallet i et enkelt Sogneraad skal kunne bevilge Udgifter til Skolebørns Bespisning uden at have indhentet det sædvanlige Samtykke fra Amtsraadet. Saa længe vi have en Lov om Landkommunernes Selvstyre, bør vi ikke ved en særlig Lovgivning i et meget vigtigt Punkt forandre dens Indhold og det Grundlag, hvorpaa den i det hele taget er bygget. Til Slut maa jeg paa ny udtale min Sympati for den overordentlig smukke Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget, og som har faaet sit Udtryk særlig i § 1. Jeg skal gerne bidrage mit til, at der kunde komme et tilfredsstillende Resultat ud af Forslaget, hvis det i øvrigt maatte finde det høje Tings Bifald.

Johannes Hage: Det glædede mig at høre Oplysningerne om Antallet af de Børn, som maa antages ikke at faa varm Mad hver Dag eller i ethvert Tilfælde kun faa Dage om Ugen. Lige over for den stærke Agitation og de store Ord, der ere brugte i denne Sag, er det rart at faa de

tørre Tal. Jeg maa ogsaa være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der talte, deri, at naar det i Virkeligheden er et saadant mindre Antal, er Faren for Statskassen ikke saa stor, notabene hvis man virkelig kan holde Loven og dens praktiske Gennemførelse inden for saadanne Grænser, at det kun bliver de absolut trængendes Børn, der komme til at nyde godt deraf. Men det er ganske vist et Spørgsmaal, som for mig ikke staaer ganske klart endnu, og jeg ser ikke saa optimistisk paa Sagen, som den højtærede Minister syntes at gøre. Det er et meget pinligt Spørgsmaal at staa over for sultne Børn, men alle alvorlige Samfundsspørgsmaal af mere dybtgaaende Natur, ville jo have den Slags Pinagtigheder, saaledes at man ikke uden stor Forsigtighed tør gribe ind. Naar det kunde lykkes — det forekommer mig ganske vist ikke at være lykkedes de ærede Forslagsstillere — at tage saadanne Kauteler, at man var sikker paa, at det kun var de absolut trængende, som vilde gøre Fordring paa at nyde godt af Loven, og at det ikke gik der som i saa mange andre Tilfælde, at man til sidst sagde: naar nogen skulde have det, saa kunde lige saa godt alle nyde godt deraf, ja, saa vilde Sagen rigtignok stille sig anderledes. Men det er en vanskelig Ting at faa afgjort i Praksis. Rent teoretisk kan jeg ikke udtrykke det anderledes end saaledes: Er det muligt at ramme Undtagelsestilfældene uden samtidig at hæve denne Ret til Bespisning til en almindelig Ret, kan jeg for mit Vedkommende godt være med dertil, men kunne saadanne Kauteler ikke tilvejebringes, er jeg meget ængstelig ved at slutte mig dertil.

Det synes mig selvfølgelig, at § 2 maa gaa ud. Den højtærede Indenrigsminister opfordrede ogsaa Forslagsstillerne til at lade den udgaa, og jeg tvivler ikke om, at de ville gøre det, eftersom Ministeren har stillet sig saa overordentlig velvillig til Forslaget. Desuden behøve de ærede Forslagsstillere ikke at nære saa stor Frygt i saa Henseende, thi Amtsraadene have jo den Coutume ikke at nægte Sogneraadene den Slags Udgifter, naar det ikke er noget meget forkert, der foreslaas, og naar der ikke fra anden Side er nogen stærk Agitation mod saadanne Beslutninger af Sogneraadet, saa at Amtsraadet derved kunde foranlediges til at modsætte sig dem. Jeg tror altsaa ikke, det vil faa praktisk Betydning, enten det staaer der eller ej, men for Princippet Skyld maa naturligvis Amtsraadets Samtykke indhen-